

Μητρ. Δημητριάδος: Κάθε τέτοια μέρα αναβαπτίζομαστε

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Το δικό του μήνυμα για τα Χριστούγεννα έστειλε ο Μητροπολίτης Δημητριάδος και Αλμυρού.

Το μήνυμα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Δημητριάδος

Άγαπητοί μου πατέρες καί Άδελφοί,

παιδιά μου έν Κυρίω άγαπημένα.

«Ή Παρθένος σήμερα τον Ύπερούσιον τίκτει» .

Μας άξιώνει ο Θεός καί Κύριος τοῦ Σύμπαντος νά σταθοῦμε καί πάλι μπροστά στή φάτνη τοῦ πιό άκατανόητου καί υπέρλογου γεγονότος τῆς Ίστορίας. Ὁ Πλάστης ὁρατῶν καί άοράτων, ὁ υπεράνω τοῦ χρόνου καί τῆς φθοράς, λαμβάνει δούλου μορφήν καί ἐμφανίζεται ένώπιόν μας εὔθραυστος, άπροστάτευτος καί

καταφρονεμένος. Σέ έναν κόσμο πού ποτέ δέν ασχολήθηκε μέ τούς ανίσχυρους, τό ταπεινό καί ἄσημο «παιδίον» γίνεται ἡ πηγή τῆς ἐνοποιοῦ ἀγάπης καί ἀποτελεῖ ἐλπίδα ζωντανή σέ έναν κόσμο φόβου, ἀπόγνωσης καί ἀπαξίωσης τῶν πάντων.

Ἐπί αἰῶνες, ὁ κόσμος μοιάζει νά ἀκολουθεῖ πορεία φυγόκεντρη. Τό ὄραμα τῆς μίας ποίμνης ὅλο καί ἀπομακρύνεται, ἀφήνοντας τούς ἀνθρώπους διχασμένους. Τό σπήλαιο, ὅμως, τῆς Βηθλεέμ, ἐμφανίζεται ὡς τό σημεῖο συνάντησης τῶν ἀντίθετων καί ἐνοποίησης τῶν διεστώτων. Οἱ ἐπουράνιες δυνάμεις, οἱ ἀόρατες καί ἀσώματες, συναντῶνται μέ τούς ταπεινούς ποιμένες. Ποιμένες καί ἄγγελοι γίνονται κοινωνοί τοῦ ἴδιου μυστηρίου. Μάγοι καί Ἀστέρες, κλείνουν τό γόνο στό μόνο «καινόν ὑπό τόν ἥλιο». Τί σημαίνει, ἄραγε, αὕτη ἡ φράση;

Ἀναφέρει ὁ Ἐκκλησιαστής στήν Παλαιά Διαθήκη πώς τίποτε καινούργιο δέν μπορεῖ νά συμβεῖ στήν Ἱστορία καί πώς ὅ,τι γίνεται, ἔχει ξαναγίνει καί θά ἐπαναληφθεῖ. Σήμερα, ὅμως, στεκόμαστε μπροστά σέ κάτι ὄντως μοναδικό καί ἀνεπανάληπτο, πού ποτέ δέν πρόκειται νά ἐπαναληφθεῖ: Ὁ Θεός γίνεται ἄνθρωπος, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νά ξαναβρεῖ τή χαμένη του ὁδό καί νά ἐπιστρέψει στόν τρόπο ὕπαρξης γιά τόν ὁποῖον πλάστηκε, τόν τρόπο τῆς ἀγάπης, τῆς ὁμοψυχίας καί τῆς ἐνότητας.

Δέν εἶναι τυχαῖο, πώς τά Χριστούγεννα ἀνακαλοῦν πάντοτε σέ ὅλους τους ἀνθρώπους τήν πιό γλυκιά νοσταλγία γιά τήν παιδική τους ἡλικία. Πρόκειται γιά τήν ἐπιστροφή σέ μία ψυχική καί πνευματική κατάσταση, ὅπου ὁ καθένας ἐπαναφέρει στή μνήμη του τή θαλπωρή τῆς πατρικῆς παρουσίας καί αἰσθάνεται νά περιβάλλεται ἀπό τήν ἀσφάλεια πού ἀποπνέει ἡ οἰκογένεια τῶν παιδικῶν χρόνων. Τά Χριστούγεννα, ὅμως, δέν μᾶς καλοῦν νά ἐπιστρέψουμε μόνον σέ μία συναισθηματική θαλπωρή, ἀλλά νά ξανανιώσουμε τόν κόσμο ἐνοποιημένο ἀπό τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ καί ἀφημένο στήν ἀσφάλεια τῆς πρόνοιᾱς Του.

Ὁ λαός μας, αἰῶνες τώρα, ἔχει καταγράψει τήν σημερινή κεφαλαιώδη ἐορτή τῆς θείας οἰκονομίας, ὡς ἡμέρα ἐπανασυμφιλίωσης, ἐνότητας καί ξανανταμώματος μέ τούς ξενιτεμένους. Εἶναι ἀλήθεια, πώς σέ κάθε γιορτή καί σέ κάθε πανηγύρι, ξαναθυμόμαστε αὐτά πού μᾶς ἐνώνουν. Ἰδιαίτερα, ὅμως, σήμερα, τή λαμπρή αὐτή ἡμέρα, ὅλοι, πλούσιοι καί φτωχοί, σοφοί καί ἀμόρφωτοι, συντονίζουμε τό βῆμα μας καί τό γιορταστικό τραπέζι γίνεται ἡ ἀπεικόνιση μίας πνευματικῆς πανηγύρεως συμφιλίωσης καί εἰρήνης. Ἐνωμένοι μέ τέτοιους δεσμούς, καλούμαστε ὡς Ἐκκλησία νά καταθέσουμε μαρτυρία ἐνότητας πρός τόν σύγχρονο κόσμο καί νά ἀνοιχτοῦμε πρός ἐκεῖνον, ὅπως ἀκριβῶς ἔπραξε ὁ Θεός κατά τήν εὐλογημένη ἐκείνη νύχτα.

Σήμερα δέν ἐνθυμούμεθα ἀπλῶς ἕνα γεγονός. Ἀναλογιζόμαστε καί τίς συνέπειές του γιά τήν ἀνθρώπινη ἱστορία, ἀλλά καί γιά τήν ἱστορία τῆς πατρίδας μας

είδικότερα. Όπως ο νεογέννητος Χριστός υπήρξε τό σημείο ένοποίησης τών διεστώτων, έτσι και ή Έκκλησία αυτή τήν αποστολή έχει και αυτή τήν αποστολή εκπληρώνει διαχρονικά μέχρι και σήμερα. Οί λειτουργοί της, ο ιερός της Κλήρος, δέν υπήρξαν ποτέ μία κλειστή κάστα προνομιούχων. Ποτέ δέν μετατράπηκε σέ ιερατείο κληρονομικής διαδοχής. Ο παπᾶς και ο επίσκοπος αποτελοῦσαν πάντα ἀναπόσπαστο μέρος τῆς κοινωνίας μας και ἔπαιζαν πάντα τό ρόλο τοῦ ένοποιοῦ κέντρου, ἀντιπροσωπεύοντας τήν ένότητα τῆς κοινότητας. Ο Έλληνας κληρικός χτυποῦσε πάντα τήν καμπάνα τῆς σύναξης ὅλων ἀδιακρίτως. Σέ εποχές βαρβαρότητας, διχασμοῦ και τυραννίας, ἦταν ἐκεῖνος πού θύμιζε πάντα τήν ἀνάγκη ξεπεράσματος διακρίσεων και ἐγωισμῶν και καλοῦσε σέ ένότητα και συμφιλίωση. Κι ὅταν οί συμφορές χτύπησαν αὐτό τόν τόπο, ή περιουσία τῆς Έκκλησίας, καμωμένα ὄχι ἀπό ἀρπαγή ή ὑφαρπαγή, ἀλλά ἀπό ἐθελοντική προσφορά ἀνθρώπων κάθε οἰκονομικῆς ἐπιφάνειας, δόθηκε ἀπλόχερα σέ ἀναγκεμένους ἀδελφούς και τούς ξανάδωσε τή δυνατότητα νά ξαναρχίσουν τή ζωή τους. Ἀλλά και κατά τούς χαλεπούς καιρούς μας, οί ένορίες, μέ τήν ἔμπνευση και καθοδήγηση τοῦ ἐφημερίου και τήν ἐθελοντική προσφορά χιλιάδων ἀνθρώπων, μετατράπηκαν σέ φάτνες ὕλικῆς, ψυχικῆς και πνευματικῆς προσφοράς, χωρίς ὠράριο, χωρίς διακρίσεις, χωρίς ιδιοτέλεια, θυμίζοντας διαρκῶς πῶς τά Χριστούγεννα δέν εἶναι ἐορτή μίας μόνο μέρας, ἀλλά ἐορτή διαρκῆς μέ τό ἴδιο πάντα νόημα: τή συμπόρευση και τήν ένότητα, μέ μοναδικό σκοπό τήν ἀνακούφιση τών πάσης φύσεως ἀναγκῶν τοῦ συνανθρώπου. Και δέν ἦταν λίγες οί φορές πού ή Έκκλησία ἔμεινε μόνη νά συντηρεῖ και νά τρέφει τό ένοποιό αὐτό ὄραμα. Στόν τόπο αὐτό ή ένότητα Κλήρου και Λαοῦ διέσωσε τά οὐσιώδη και διεφύλαξε τούς σπόρους μίας νέας πνευματικῆς και ἐθνικῆς ἀνθοφορίας.

Ἀδελφοί μου,

Κάθε τέτοια μέρα ἀναβαπτίζομαστε στή θεμελίωση μίας νέας σχέσης ἀνάμεσα στά πλάσματα μέ τόν Δημιουργό τους, ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους μεταξύ μας, ἀνάμεσα σέ μᾶς και σ' ὅλη τη Δημιουργία. Σάν σήμερα, μία γέφυρα ἀνάμεσα σέ οὐρανό και γῆ θεμελιώθηκε ξανά. Τά ἄνω και τά κάτω δέν εἶναι πλέον διεστῶτα, ἀλλά θεμέλια μίας νέας σχέσης ένότητας και ἀγάπης. Σήμερα ὅλοι και ὅλα, ἔμψυχα και ἄψυχα, ἐπίγεια και ἐπουράνια, ἔλκονται στή Βηθλεέμ ἀπό τόν πανίσχυρο πυρήνα τῆς ἀγάπης και ζωοποιοῦνται στά μάτια τοῦ ὕμνωδοῦ, προσερχόμενα και προσφέροντα.

«Έκαστον γάρ τῶν ὑπό σοῦ γενομένων κτισμάτων, τήν εὐχαριστίαν σοί προσάγει· οἱ Ἄγγελοι τόν ὕμνον, οἱ οὐρανοί τόν Ἀστέρα, οἱ Μάγοι τά δῶρα, οἱ Ποιμένες τό θαῦμα, ή γῆ τό σπήλαιον, ή ἔρημος τήν φάτνην· ἡμεῖς δέ Μητέρα Παρθένον».

Ἄραγε, ἐμεῖς, σήμερα, τί ἔχουμε νά προσφέρουμε; Ἔργα τῶν χειρῶν μας; Ὅμως, τά

περισσότερα μοιάζουν μέ εργαλεία φόνου και καταστροφής. Μήπως, καρπούς της γης από τόν μόχθο μας; Όμως, οί περισσότεροι καρποί έγιναν άγνώριστοι, από τόν βιασμό πού επέβαλε στη φύση ή άπληστία και ή άνυπομονησία μας. Μήπως, έργα κάλλους και καλλιτεχνίας, άντάξια του μεγαλείου Του; Όμως, ή ψυχή μας μαράθηκε και έξαντλημένη περιφέρεται στις γειτονίες του κόσμου, άνήμπορη νά γεννήσει όμορφιά. Και μοιάζει του ύμνωδου ή άπορία μέ κραυγή άπόγνωσης και άναγνώριση της πτωχείας μας:

«Τί σοί προσενέγκωμεν Χριστέ;»

Μοιάζει νά έχει άνοίξει τό μυθικό κουτί της Πανδώρας και όλες οί συμφορές νά πλημμυρίζουν τόν αϊθέρα. Κι όμως, ό μύθος αυτός κρύβει παραμυθία πανανθρώπινη, πόθο όλων των γενεών: Τελευταίο, στό άδειο πιά κουτί της μυθικής ήρωίδας, κάτι φτερούγισε και ζήτησε νά έλευθερωθεί: Η έλπίδα.

Όσο παραμένουμε ένωμένοι, όσο βαδίζουμε χέρι χέρι προς τό Σπήλαιο της Βηθλεέμ, τό κέντρο της ανθρώπινης ιστορίας και τήν πηγή της πανανθρώπινης άγάπης, ή έλπίδα για τόν τόπο μας και για όλο τόν κόσμο δέν θά σβήσει. Όσο άντιμετωπίζουμε, μέ άγιότητα βίου, αλλά και μέ αποφασιστικότητα, τίς δυνάμεις του διχασμοϋ, θά συνεχίσουμε νά κρατάμε ζωντανή τήν έλπίδα ενός κόσμου ειρήνης και προσφοῶς. Αλλά και όσο οί κάθε είδους πειρασμοί γίνονται άφορμή άναθέρμανσης της πίστης και της άγάπης μας, ό κόσμος πάντοτε θά προστρέχει στην Έκκλησία και θά βρίσκει σ' αυτήν αυτό πού πάντα του προσέφερε άπλόχερα: Νόημα ζωής και δρόμο υπέρβασης ανθρωπίνων παθών και κάθε είδους δυσχερειών.

Ίδιαίτερα, όμως, στην πατρίδα μας, κάθε τέτοια μέρα, δέν θά σταματήσουμε ποτέ νά άναζωογονοϋμε τήν έλπίδα μας και νά γεμίζουμε από τόν πόθο της ένοποιου άγάπης, της μόνης δύναμης ίκανής νά μάς διατηρήσει συστρατευόμενους στό όραμα μίας νέας, ευτυχισμένης και δίκαιης κοινωνίας.

Ο έν σπηλαίω τεχθείς Χριστός, ό άληθινός Θεός ήμῶν, νά εύλογεί τίς ζωές σας, τό έθνος μας και όλόκληρο τόν κόσμο.

Χρόνια Πολλά και εύλογημένα!